

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 671/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 24 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 50 ods. 3 a 4, čl. 49, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 1 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2 T 36/2009 zo 6. apríla 2011 a sp. zn. 2 T 36/2009 z 1. júna 2012 a uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To 86/2012 zo 6. decembra 2012, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To 43/2011 z 29. novembra 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 35/2015 z 24. júna 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. septembra 2015 doručené podanie [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Ústavná sťažnosť*“. Ústavný súd podľa obsahu a priloženej dokumentácie kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 24 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 50 ods. 3 a 4, čl. 49, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 1 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 36/2009 zo 6. apríla 2011 a sp. zn. 2 T 36/2009 z 1. júna 2012 a uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 86/2012 zo 6. decembra 2012, uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 43/2011 z 29. novembra 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 35/2015 z 24. júna 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 1. júna 2012 uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“). Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 To 86/2012 zo 6. decembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) tak, že zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste

a výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému [REDAKOVANÉ], pričom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol a podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 56 ods. 1 Trestného zákona uložil sťažovateľovi peňažný trest vo výške 500 € a náhradný trest odňatia slobody podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona vo výmere 2 mesiace.

V konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutých rozsudkov bolo v trestnej veci sťažovateľa pôvodne rozhodnuté rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 zo 6. apríla 2011, ktorý napadol odvolaním prokurátor aj sťažovateľ. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 43/2011 z 29. novembra 2011 bol rozsudok okresného súdu zo 6. apríla 2011 zrušený, vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a odvolanie sťažovateľa bolo podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuté, keďže bolo podané oneskorene.

Sťažovateľ podaním z 10. januára 2013 požiadal okresný súd o povolenie splácať uložený peňažný trest v splátkach. Okresný súd uznesením z 12. februára 2013 žiadosti sťažovateľa vyhovel a povolil mu splátky v sume 50 € mesačne. Sťažovateľ uhradil iba jednu splátku v sume 50 €, a to 21. februára 2013. Podaním z 26. marca 2013 sťažovateľ okresnému súdu oznámil, že uložený peňažný trest odmieta uhradiť a dožadoval sa uloženia náhradného trestu odňatia slobody. Zároveň žiadal, aby sa verejné zasadnutie o premene trestu konalo v jeho neprítomnosti. Okresný súd uznesením z 18. apríla 2013 odvolal povolenie splátok peňažného trestu. Následne sťažovateľ adresoval okresnému súdu ďalšiu žiadosť, kde oznámil, že prevzal uznesenie o odvolaní splátok, zopakoval, že nemieni zaplatiť peňažný trest, a požiadal konať o premene peňažného trestu čo najskôr v jeho neprítomnosti.

Dňa 22. mája 2013 podala Okresná prokuratúra Trenčín na sťažovateľa obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. b), c) a d) Trestného zákona, pričom sťažovateľ bol v danej trestnej veci vzatý do väzby. Vyšší súdny úradník vykonal 6. júna 2013 výsluch sťažovateľa, pri ktorom sťažovateľ vyhlásil, že si obhajcu nevolí, a znovu vyslovil súhlas s konaním verejného zasadnutia o „premene“ peňažného trestu v jeho neprítomnosti. Následne sťažovateľ

písomne okresnému súdu 11. júla 2013 oznámil, že nemá finančné prostriedky a žiada o ustanovenie obhajcu, a keďže bola prekročená 60-dňová lehota na rozhodnutie o „premene“ trestu, ruší svoju žiadosť o konanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

Samosudkyňa okresného súdu uznesením sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013 na verejnom zasadnutí konanom v neprítomnosti sťažovateľa podľa § 432 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 429 ods. 1 Trestného poriadku nariadila u sťažovateľa výkon náhradného trestu odňatia slobody a zaradila ho do ústavu so stredným stupňom stráženia. Výkon tohto trestu sťažovateľ nastúpil 20. septembra 2013 a výkon trestu ukončil 20. novembra 2013, zároveň nastúpil výkon trestu uložený mu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 T 65/2013 z 27. augusta 2013 vo výmere 15 rokov.

V trojročnej zákonnej lehote podal sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), d), e), g) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 35/2015 z 24. júna 2015 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uplatňuje viacero námietok proti postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecným súdom, ktoré konali v jeho trestnej veci:

1. Vo vzťahu k prípravnému konaniu sťažovateľ namieta, že „... *prebiehalo s porušením ústavných práv čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru EÚ o spravodlivom procese, čl. 50 ods. 3 Ústavy s porušením § 2 ods. 2, 9 Trestného poriadku, čl. 6 ods. 3 písm. b, c o možnosti prípravy obhajoby, keďže nakoľko vyšetrovateľ svojvoľne, nedôvodne určil nesprávny termín, čas spáchania skutku, kde sa v tr. oznámení uvádza deň 30. 4. 2008, na ktorý som pripravoval obhajobu, zabezpečil alibi v práci atď.*“

2. Sťažovateľ namieta, že jeden z čiastkových útokov pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý bol právoplatne odsúdený, je priestupkom a nie je možné ho zlúčiť s druhým čiastkovým útokom, ktorý je prečinom.

3. Sťažovateľ tiež namieta, že k porušeniu jeho práv došlo tým, že svedok [REDACTED] bol v prípravnom konaní vypočutý vyšetrovateľom (len) telefonicky.

4. Podľa sťažovateľa vo veci konala a rozhodovala zaujatá sudkyňa súdu prvého stupňa, pričom o námietke „... zaujatosti rozhodla sama o sebe..., v rozpore s § 31 ods. 1 Trestného poriadku.“.

5. Sťažovateľ zastáva názor, že obhajca, ktorý mu bol ustanovený v konaní o premene peňažného trestu na trest odňatia slobody, nevykonával obhajobu riadne, nekomunikoval s ním, pričom bez jeho súhlasu zastupovala ustanoveného obhajcu na verejnom zasadnutí konanom 2. augusta 2013 iná osoba.

6. Sťažovateľ namieta, že verejné zasadnutie konané 2. augusta 2013, na ktorom došlo k premene trestu, bolo vykonané v jeho neprítomnosti napriek tomu, že prítomný chcel byť, pričom navyše sa po eskorte nachádzal vo vedľajšej miestnosti budovy okresného súdu.

7. Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práv malo dôjsť aj tým, že „nebol prepustený z výkonu trestu po odpykaní 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, čiže od 13. 8. – 13. 10. 2013. Účelovo bola určená iná doba, pre účely iného konania č. 8 T/65/13.“.

8. Sťažovateľ zastáva názor, že „zákon o premene peňažného trestu na nepodmienečný...“ je „v rozpore s Protokolom č. 4 dodatku k Dohovoru EÚ čl. 1 Zákazu uväznenia pre nezaplatenie peňažnej sumy, čl. 14 Dohovoru, Protokolu č. 12 čl. 1 ods. 1, 2 Dohovoru Diskriminácie pre majetok, iné postavenie, Ústavy SR“.

9. Podľa sťažovateľa sudkyňa okresného súdu potvrdila svoju zaujatosť tým, že na hlavnom pojednávaní odmietla vykonať výsluch svedka.

10. Napokon sťažovateľ namieta, že napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne a v rozpore so zásadou *in dubio pro reo*.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ navrhuje „sťažnosť prijať, vyhovieť, vysloviť v náleze porušenie avizované v obsahu sťažnosti, zrušiť Rozsudok, prikázať nápravu veci v zmysle čl. 125 Ústavy a dohôd Dohovoru ktoré majú prednosť pred zákonmi SR čl. 7 ods. 2, 120 ods. 2 Ústavy SR, vrátiť vec na nové rozhodnutie“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru rozsudkami okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 zo 6. apríla 2011 a sp. zn. 2 T 36/2009 z 1. júna 2012 a uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Ústavný súd konštatuje, že z obsahu sťažnosti je zrejmé, že námietky sťažovateľa smerujú jednak proti napadnutému rozsudku okresného súdu z 1. júna 2012, ako aj proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013, ktorým bol premenený peňažný trest uložený sťažovateľovi namietaným rozsudkom krajského súdu na náhradný trest odňatia slobody. Napokon časť námietok sťažovateľa smeruje, súdiac podľa ich obsahu („*zamietnutie môjho riadneho odvolania*“) a poukazu na príslušnú prílohu („*L – 49*“), aj proti skoršiemu odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 zo 6. apríla 2011.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa smerujúce proti napadnutým rozsudkom okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že proti nim mohol podať odvolania (čo aj urobil), o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich práv napadnutými rozsudkami okresného súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa (námietky uvedené v bodoch 5 a 6 časti I tohto uznesenia) proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013 ústavný súd na základe svojich zistení konštatuje, že proti označenému uzneseniu, ktorým bol

nariadený podľa § 432 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 429 ods. 1 Trestného poriadku výkon náhradného trestu odňatia slobody v trvaní 2 mesiace z dôvodu nezaplatenia peňažného trestu, sťažovateľ mohol podať sťažnosť, ale ju nepodal, a preto uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013 nadobudlo právoplatnosť 13. augusta 2013.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Na základe citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde možno urobiť záver, že sťažnosť sťažovateľa v časti námietok smerujúcich proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013 je jednak neprípustná, keďže sťažovateľ proti tomuto uzneseniu nepodal sťažnosť, a rovnako je aj oneskorene podaná, keďže lehota dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia uplynula ešte v roku 2013. Ústavný súd preto časť sťažnosti smerujúcu proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013 odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti, ako aj z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 To 86/2012 zo 6. decembra 2012 a uzneseníu krajského súdu sp. zn. 2 To 43/2011 z 29. novembra 2011

Ústavný súd aj vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozhodnutiam odvolacieho súdu identifikoval, že námietky sťažovateľa smerujú jednak proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 To 86/2012 zo 6. decembra 2012, ako aj proti zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 43/2011 z 29. novembra 2011, ktorým bol zrušený skorší odsudzujúci rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 zo 6. apríla 2011, opäť súdiac podľa obsahu námietok („*zamietnutie môjho riadneho odvolania*“) a poukazu na príslušnú prílohu („*L – 49*“).

Poukazujúc na argumentáciu uvedenú v časti II.1 tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie námietok sťažovateľa, ktoré smerujú proti napadnutému rozsudku krajského súdu, nemá právomoc, keďže proti nemu mohol sťažovateľ podať dovolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vo vzťahu k zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 43/2011 z 29. novembra 2011 je sťažnosť podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 35/2015 z 24. júna 2015

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti predovšetkým poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ďalšie práva vyplývajúce z ústavy a dohovoru, ak koná v súlade s platným a účinným zákonom, t. j. procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). V posudzovanej veci je takýmto predpisom zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov.

Rovnako ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v trestnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých trestnoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred trestným súdom vrátane konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa ôsmej hlavy tretej časti Trestného poriadku. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 368 a nasl. Trestného poriadku (druhý diel ôsmej hlavy tretej časti).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd zároveň považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Vychádzajúc z uvedených východísk, ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu dovolacieho súdu sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Na tento účel považoval za potrebné zaujať aspoň rámcový hodnotiaci postoj k námietkam sťažovateľa uvedeným v časti I tohto uznesenia.

K námietke uvedenej v bode 1

Sťažovateľ namieta, že vyšetrovateľ svojvoľne určil nesprávny dátum skutku, pričom na čas, v ktorom k nemu došlo, má alibi. Na základe dokumentácie, ktorú mal ústavný súd k dispozícii, zistil, že poškodený ■■■■■ tak v trestnom oznámení z 1. mája 2008, ako aj v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní jasne uviedol, že so sťažovateľom sa stretol 25. apríla 2008 v Trenčíne, keď mu sťažovateľ ponúkol, že vie zohnať lacnejšie

cigarety za veľkoobchodnú cenu, a následne 30. apríla 2008 si poškodený sľúbené cigarety prišiel prevziať. Z uvedeného vyplýva, že začiatok spáchania skutku kvalifikovaného ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona nastal 25. apríla 2008 tak, ako to vyplýva aj z právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Námietku sťažovateľa ústavný súd preto vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke uvedenej v bode 2

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (ako aj z napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu) vyplýva, že čiastkové útoky tvoriace súčasť pokračovacieho prečinu podvodu, za ktoré bol sťažovateľ právoplatne odsúdený, boli spáchané takto:

1. „... dňa 25. apríla 2008 v čase okolo 14.00 hod. v Trenčíne sa dohodol s [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na kúpe cigariet za veľkoobchodnú cenu, ktoré sa mali nachádzať u jeho kolegyne vo výškovom panelovom dome na ulici [REDAKOVANÉ], pričom žiadal peniaze za tovar vopred, načo mu poškodený vyplatil dohodnutú sumu 13.000,- Sk, nato obvinený Vlk vošiel aj s hotovosťou do výškového panelového domu, po 25 minútach ho začal poškodený bezvýsledne hľadať v panelovom dome, cigarety mu nezabezpečil a poskytnutú hotovosť mu nevrátil, čím [REDAKOVANÉ] spôsobil škodu vo výške 13.000,- Sk (431,50 Eur)“,

2. „... dňa 04. júna 2008 v čase okolo 10.30 hod. sa dohodol so [REDAKOVANÉ] na kúpe cigariet zn. MARS v počte 4 kartóny za sumu 1.000,- Sk, ktoré sa mali nachádzať v priestoroch u jeho suseda - v mieste jeho trvalého bydliska na ul. [REDAKOVANÉ] č. [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ], s vyplatenou sumou 1.000,- Sk, ktorú mu dal poškodený, následne vošiel do panelového domu, po 45 minútach čakania ho začal poškodený bezvýsledne hľadať, cigarety mu nezabezpečil a poskytnutú hotovosť mu nevrátil, čím [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] spôsobil škodu vo výške 1.000,- Sk (33,20 Eur)“.

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 €.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchateľ pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Ústavný súd nespochybňuje, že čiastkový útok uvedený v bode 2 nespĺňa, ako sťažovateľ správne poukazuje, požiadavku na výšku škody, keďže nejde o zákonom požadovanú malú škodu, čo by indikovalo záver o tom, že v danom prípade ide o priestupok, nie o trestný čin. Súdna prax sa však ale ustálila na tom, že za trestný čin krádeže je nutné považovať aj jednotlivé útoky, ktorými páchateľ spôsobil škodu nižšiu, než je škoda nie nepatrná (v súčasnosti ide o obdobu malej škody), ak ide o útoky spáchané spolu s ďalšími formou pokračovania v trestnom čine a celková škoda túto hranicu dosiahne. V takom prípade ide o jeden pokračovací trestný čin (ide o judikatúru pochádzajúcu ešte z obdobia ČSFR, rozhodnutie R 22/1991, ktorou sa sudy Slovenskej republiky riadia aj v súčasnosti).

I keď v danom prípade išlo o posudzovanie čiastkových útokov pokračujúceho trestného činu krádeže (nie podvodu, ako to je v prípade sťažovateľa, pozn.), podstata veci ostáva rovnaká. Tento záver vyplýva z povahy pokračovacieho trestného činu, ktorý sa hmotnoprávne považuje za jeden skutok, ktorý má len jeden následok. Ide v podstate o obdobu jednorazového konania páchatel'a, pri ktorom platí právna konštrukcia, že jednotiaci zámer páchatel'a spája všetky čiastkové útoky v jeden celok, do jedného skutku, teda aj do jedného následku. Preto je možné sčítavať škody pri jednotlivých čiastkových útokoch, a to aj také, ktoré nedosahujú výšku škody malej, pretože až ich súčet je vyjadrením jednotiaceho zámeru páchatel'a, ktorý už naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu týkajúceho sa protiprávneho konania, ktoré je podstatou trestného činu podvodu. Z týchto dôvodov ústavný súd vyhodnotil námietku sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke uvedenej v bode 3

V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa vo vzťahu k výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] uvádza: „V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. namietal, že odsudzujúci rozsudok je založený na výpovedi svedka [REDAKOVANÉ], ktorá bola vykonaná formou úradného záznamu o podaní vysvetlenia dňa 3. septembra 2008 povereným príslušníkom PZ npor. [REDAKOVANÉ]. V rámci tohto dovolacieho dôvodu tiež poukazoval na nezákonný postup sudkyne na hlavnom pojednávaní 4. apríla 2012, kedy ho sudkyňa nútila odpovedať na jej otázky a na záver hlavného pojednávania chcela od neho podpísať zápisnicu o hlavnom pojednávaní, čo odmietol...

... Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia zvláštnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má zaistiť práve povinné zastúpenie obvineného obhajcom - advokátom.

Zároveň je potrebné poukázať na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 (§ 371 Tr. por.) písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

V predmetnej veci, ako už bolo vyššie konštatované, obvinený v dôvodoch odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa iba poukazoval na nezákonnosť celého konania, pričom bližšie nekonkretizoval, ktoré ustanovenia Trestného poriadku, resp. Trestného zákona mali byť v konaní porušené. Všeobecne iba namietal, že trestnej činnosti sa nedopustil a domáhal sa oslobodzujúceho rozhodnutia. Dovolací súd pripomína, že obvinený v konaní na súde prvého stupňa žiadne porušenie jeho práva na obhajobu nenamietal, mal síce výhrady voči samosudkyňi, avšak samosudkyňa nebola vylúčená z vykonávania úkonov rozhodnutím krajského súdu. Takéto pripomienky nevzniesol ani v dôvodoch odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolaciemu súdu tak v akceptovaní dovolacieho

dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, d/, e/ Tr. por. bráni vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.

Napriek tomu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že námietky obvineného vzťahujúce sa na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie sú opodstatnené.

Vo všeobecnosti platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. možno úspešne uplatňovať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu je popri prezumpcii neviny jedným z najdôležitejších základných práv osôb, proti ktorým sa vedie trestné stíhanie. Hlavným účelom tohto práva garantovaného čl. 6 ods. 3 Dohovoru ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je dosiahnutie spravodlivého súdneho rozhodnutia.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to závažným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, však samo o sebe nezakladá dovolací dôvod v zmysle vyššie citovaného ustanovenia. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci išlo o prípad povinnej obhajoby.

V konkrétnom prípade sa proti obvinenému viedlo trestné stíhanie pre prečin, vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody v čase rozhodovania súdov o podanej obžalobe nebol, preto nešlo o povinnú obhajobu a obvinený sa obhajoval sám. V tomto smere teda k žiadnemu porušeniu práva na obhajobu nedošlo.“

Kedže sťažovateľ predmetnú námietku nevzniesol v rámci odvolacieho konania, ústavný súd s poukazom na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej sa ustálil právny názor, podľa ktorého v prípadoch, keď sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale

nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, na posúdenie jeho sťažnosti, resp. jej časti nemá právomoc (m. m. III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08).

Nad rámec už uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného na okresnom súde 6. apríla 2011 vyplýva, že svedok [REDAKOVANÉ] bol na tomto hlavnom pojednávaní osobne prítomný a riadne vypočutý. Na tomto základe aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke uvedenej v bode 4

Vo vzťahu k námietke, že vo veci sťažovateľa konala zaujatá sudkyňa, najvyšší súd v napadnutom uznesení uvádza:

„Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. možno uplatňovať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

V posudzovanej veci sa tak nestalo, obvinený síce v priebehu konania na súde prvého stupňa vzniesol námietky zaujatosti samosudkyne, avšak nadriadený krajský súd námietky obvineného neuznal a samosudkyňu nevyvlúčil z vykonávania úkonov, pričom vychádzal z doterajšej súdnej praxe, podľa ktorej podávanie žalôb na ochranu osobnosti, trestné oznámenia a iné podnety nie sú dôvodom na vylúčenie sudcov z vykonávania úkonov trestného konania.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že aj táto námietka sťažovateľa je zjavne neopodstatnená vzhľadom na skutočnosť, že o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľom rozhodoval aj nadriadený krajský súd.

K námietkam uvedeným v bodoch 5 a 6

Ide o námietky sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 36/2009 z 2. augusta 2013, s ktorými sa ústavný súd vysporiadal v časti II.1 tohto uznesenia.

K námietke uvedenej v bode 7

K námietke sťažovateľa, že nebol prepustený z výkonu trestu „*po odpykaní 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, čiže od 13. 8. – 13. 10. 2013*“, ústavný súd uvádza, že nemá nijakú priamu príčinnú súvislosť s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a preto ju považuje za zjavne neopodstatnenú.

K námietke uvedenej v bode 8

Sťažovateľ namieta nesúlady ustanovení Trestného zákona, resp. Trestného poriadku o premene peňažného trestu na náhradný nepodmienečný trest odňatia slobody s ústavou a medzinárodnými zmluvami. Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd poukazuje na § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ nie je oprávnený namietať nesúlady právnych predpisov s ústavou a medzinárodnými zmluvami a zároveň senát ústavného súdu nie je oprávnený túto námietku posúdiť, keďže námietka súladu zákona s ústavou, resp. dohovorom ako medzinárodnou zmluvou (čl. 125 ods. 1 ústavy) je námietkou, o ktorej podľa čl. 131 ods. 1 ústavy rozhoduje plénum ústavného súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na právny názor vyplývajúci z jeho ustálenej judikatúry, podľa ktorého „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť

právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľa. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k tejto námietke je sťažovateľ v postavení zjavne neoprávnenej osoby, t. j. osoby, ktorá v zmysle ústavy a zákona o ústavnom súde nie je oprávnená podať ústavnému súdu relevantný návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov.

K námietke uvedenej v bode 9

Námietkou sťažovateľa, že sudkyňa na hlavnom pojednávaní odmietnutím neumožnila vykonať výsluch svedka [REDAKOVANÉ], sa najvyšší súd podrobne zaoberal, pričom uviedol toto: „Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z uvedeného dňa (č. l. 146 - 148) vyplýva, že išlo o hlavné pojednávanie bezprostredne po zrušení predchádzajúceho odsudzujúceho rozsudku v dôsledku odvolania prokurátora, na ktorom podľa úpravy samosudkyne (č. l. 143) mal byť vypočutý aj poškodený [REDAKOVANÉ]. Po otvorení hlavného pojednávania o 11.20 hod. samosudkyňa oboznámila strany s obsahom doterajšieho priebehu konania, pričom obvinený iba namietal, že odvolanie prokurátora bolo podané po lehote. Na ďalšie otázky samosudkyne ani na jej výzvy nereagoval a mlčal. V dôsledku jeho konania aj o 12.51 hod. prerušila hlavné pojednávanie, avšak obžalovaný naďalej mlčal. V tomto odmietavom postoji zotrval, preto samosudkyňa hlavné pojednávanie uznesením odročila na 1. júna 2012, ktorý termín vzali na vedomie obvinený [REDAKOVANÉ] a prokurátor, pričom poškodený [REDAKOVANÉ] mal byť o termíne znovu upovedomený. Na tomto hlavnom pojednávaní samosudkyňa uložila obvinenému aj poriadkovú pokutu a pravdou je, že žiadala obvineného o podpísanie zápisnice. Na základe sťažnosti obvineného Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 7. mája 2012 sp. zn. 3 Tos 39/2012 uznesenie samosudkyne o uložení poriadkovej pokuty zrušil s tým, že obvinený svojím postojom, gestami priebeh hlavného pojednávania nerušil, iba využil svoje zákonné práva.

V závere tohto uznesenia krajský súd vytkol samosudkyňi nesprávny postup, keď požadovala od obvineného i prokurátora podpísanie zápisnice o hlavnom pojednávaní. Tvrdenie obvineného, že samosudkyňa mu odmietla vykonať výsluch poškodeného [REDAKOVANÉ], sa nezakladá na pravde. Práve naopak, obvinený svojím odmietavým postojom na tomto hlavnom pojednávaní zmaril možnosť vypočuť tohto svedka a na ďalšie hlavné pojednávanie sa už obvinený nedostavil. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam dovolací súd dospel k záveru, že námietky obvineného nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.“

Priebeh hlavného pojednávania uskutočneného 4. apríla 2012 zodpovedá zápisnici z tohto hlavného pojednávania, s ktorej obsahom sa ústavný súd oboznámil. Ústavný súd sa stotožňuje so záverom najvyššieho súdu, že to bol práve „naopak, obvinený (sťažovateľ) svojím odmietavým postojom na tomto hlavnom pojednávaní zmaril možnosť vypočuť tohto svedka...“, a preto aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke uvedenej v bode 10

Ústavný súd po preskúmaní priloženej dokumentácie konštatuje, že z obsahu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov všetkých stupňov (okresný súd, krajský súd a najvyšší súd) konajúcich v trestnej veci sťažovateľa vyplýva, že súdy riadne zistili skutkový stav, s námietkami sťažovateľa sa zaoberali v potrebnom rozsahu a nemožno ich považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého sú napadnuté rozhodnutia arbitrárne a založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave, nemá oporu ani vo vykonaných dôkazoch, ani v právnej argumentácii obsiahnutej v napadnutých rozhodnutiach.

Sumarizujúc svoje závery k jednotlivým námietkam sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom práv, ktorých porušenie namieta, a obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (ako aj ostatných napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov) neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd

preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2016